

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ

ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ

Σεπτέμβριος – Δεκέμβριος 2023

Σεπτέμβριος.

Κυριακή 3η Σεπτεμβρίου 2023

Κυριακή ΙΓ' Ματθαίου.

(Ματθ. 21, 33 – 42).

«ὁ κύριος τοῦ ἀμπελῶνος» (Ματθ. 21, 40).

Τὴν παραβολὴ τῶν κακῶν γεωργῶν ἀκούσαμε σήμερα νὰ μᾶς ἐξιστορεῖ ὁ Χριστὸς στό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα τῆς Θείας Λει-

τουργίας. Σκληρόκαρδοι καί άπάνθρωποι γεωργοί αναλαμβάνουν νά διαχειριστοῦν ἕναν ἀμπελώνα, ἀλλά ἀρνοῦνται νά ἀποδώσουν τούς καρπούς στόν ἰδιοκτήτη. Ὁ κύριος τοῦ ἀμπελώνα βρίσκεται σέ ἀμηχανία, καθώς σκοτώνουν ἀκόμη καί τόν γιό του, μέ σκοπό νά καταχραστοῦν μία καρποφορία πού δέν τούς ἀνήκει.

Μέ τήν παραβολή αὐτή τίθεται τό θέμα: ποιός εἶναι «ὁ κύριος τοῦ ἀμπελώνας». Ὁ γλυκύκαρπος ἀμπελώνας εἶναι ἡ κληρονομιά τοῦ Θεοῦ, εἶναι ἡ Ἁγία Ἐκκλησία. Ὁ Κύριος τοῦ ἀμπελώνα καί ἰδιοκτήτης εἶναι ὁ Θεός. Οἱ καρποί εἶναι τά ἔργα τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι ἡ ζωή καί οἱ ἐπιδόσεις τῶν ἀνθρώπων πού ζοῦν, καλλιεργοῦνται καί ἀναπτύσσονται μέσα στήν Ἐκκλησία. Οἱ κακοί γεωργοί εἶναι ὅλοι ὅσοι ἀμφισβητοῦν τόν Κύριο τοῦ ἀμπελώνα. Εἶναι αὐτοί πού θέλουν νά ἐκμεταλλευτοῦν τή ζωή τῶν πιστῶν πρὸς ἴδιον

ὄφελος. Τό πρωταρχικό καί μεῖζον θέμα εἶναι ποιός ἔχει τά δικαιώματα τοῦ ἀμπελώνα.

Ὁ Θεός εἶναι ὁ ἀπόλυτος κυρίαρχος τοῦ ἀμπελιοῦ πού ὀνομάζεται Ἐκκλησία. Τήν προετοίμασε, τήν στόλισε, τήν ἔστησε, τήν ἔκανε γόνιμη καί καρποφόρα, τήν φύλαξε ἀπό κάθε ἐπιβουλή καί τήν παραδίδει σ' ἐμᾶς, πού εἵμαστε τά μέλη της. Μᾶς τήν παραδίδει γιὰ νά δουλέψουμε μέσα σ' αὐτή. Νά καρποφορήσουμε τούς καρπούς τῆς ὑπακοῆς. Νά ἀποδώσουμε τήν καρποφορία μας σ' Ἐκεῖνον, διότι Τοῦ ἀνήκουμε κι ἐμεῖς καί ἡ Ἐκκλησία, ἀφοῦ ὅλη ἡ κτιστή πραγματικότητα εἶναι δική Του δημιουργία.

Ἐμεῖς ὅμως ἐπαναλαμβάνουμε τό προπατορικό λάθος καί ξεχνᾶμε τόν Κύριο τοῦ ἀμπελώνα. Ξεχνᾶμε ὅτι εἵμαστε ἐργάτες καί ὄχι ἰδιοκτῆτες. Ξεχνᾶμε πώς ὅτι καλό καρποφοροῦμε ἀνήκει στόν Θεό. Ἐκεῖνος μᾶς φωτίζει, Ἐκεῖνος μᾶς δίνει δύναμη γιὰ κάθε

κατόρθωμα. Δικά μας είναι μόνο τὰ λάθη. Τό μεγαλύτερο λάθος είναι νά ἀμφισβητοῦμε τή σοφία, τή δύναμη, τήν ἀγάπη καί κυρίως τήν παρουσία τοῦ Θεοῦ στήν καθημερινότητά μας. Ξεχνᾶμε ὅτι διαχειριζόμαστε τή ζωή μας μόνο καί μόνο γιά νά τή χαρίσουμε σ' Ἐκεῖνον πού μᾶς ἔπλασε. Δέν διαχειριζόμαστε τή ζωή μας ἐπειδή θά τήν κρατήσουμε γιά πάντα οὔτε ἐπειδή μᾶς ἀνήκει. Εἴμαστε τὰ πλάσματα ἑνός Θεοῦ πού ἐπιθυμεῖ νά Τοῦ χαριστοῦμε, γιά νά μᾶς χαρίσει κι Ἐκεῖνος τήν ὑπαρξή Του. Θέλει νά κατανοήσουμε τήν ταπεινή θέση μας, γιά νά μᾶς ἀνεβάσει στή δική Του ἔνδοξη καθέδρα. Θέλει νά δουλέψουμε ὡς ἐργάτες γιά λίγο, προκειμένου νά μᾶς κάνει πρίγκιπες στήν αἰωνιότητα. Θέλει νά μὴν ξεχνᾶμε ποιός είναι ὁ Ἄρχοντας καί Κύριος, γιά νά μᾶς κάνει κυρίους καί ἄρχοντες τῆς βασιλικῆς Του κληρονομιάς.

Ἐμεῖς ὅμως, ὅταν ξεχνᾶμε τόν Κύριο τοῦ ἀμπελώνα, τόν Ἀρχηγό τῆς Ἐκκλησίας, συμπεριφερόμαστε ἀνόητα καί ἐπιπόλαια. Ζητᾶμε νά παρακρατήσουμε γιά τόν ἐγωισμό μας τήν ἀγάπη, τήν ἀδελφοσύνη, τή χαρά, τή γαλήνη, τήν ἰσορροπία, τήν ἐσωτερική πληρότητα, πού ἀπολαμβάνουμε ὡς καρπούς μέσα στήν Ἐκκλησία. Ζητᾶμε νά βροῦμε μέσα στήν Ἐκκλησία θαλπωρή, συμπαράσταση, παρηγοριά καί λύσεις στά θέματα τῆς ζωῆς. Ἐμεῖς ὅμως ἀρνούμαστε νά τά δώσουμε ὅλ' αὐτά στούς ἄλλους, πού εἶναι εἰκόνες τοῦ Χριστοῦ. Ἀρνούμαστε νά ξοδέψουμε τούς καρπούς πού εἰσπράξαμε, διότι νομίζουμε ὅτι εἶναι δικοί μας. Ἀρνούμαστε νά χαρίσουμε αὐτά πού λάβαμε. Ἔτσι καταντοῦμε σάν τούς κακούς γεωργούς, οἱ ὁποῖοι ἔδρεψαν τούς καρπούς τοῦ ἀμπελώνα, ἀλλά δέν τούς ἀπέδωσαν. Ἄς μὴν ξεχνᾶμε ὅμως πώς, ὅποιος κρατάει ξένους καρπούς, στό τέλος μένει νηστικός.

Σ' αὐτή τήν πνευματική πενία βρίσκεται ἐκεῖνος πού νομίζει πώς μέσα στήν Ἐκκλησία θά βουλευτεῖ, θά ἀπολαύσει, θά κερδίσει, θά ἀναδειχθεῖ καί θά δοξασθεῖ. Ὅλα τά μέλη τῆς Ἐκκλησίας εἴμαστε ἐργάτες τοῦ Χριστοῦ. Κληρικοί καί λαϊκοί, ἄντρες, γυναῖκες, παιδιά, ἡλικιωμένοι, νέοι, ἐπιφανεῖς, ἀφανεῖς, ἐπιστήμονες, ἀγράμματοι, ἀνεξαρτήτως φυλῆς καί γλώσσας, ὅλοι μαζί καί καθένας χωριστά εἴμαστε ἐργάτες στό μεγάλο ἀμπέλι τῆς Ἐκκλησίας. Μέσα στίς κοινωνίες τῶν ἀνθρώπων, μέσα στίς ἱστορικές συγκυρίες, μέσα ἀπό τίς ἰδιορρυθμίες τῶν χαρακτήρων προσπαθοῦμε νά δουλέψουμε γιά τή δόξα τοῦ Θεοῦ, γιά τήν ἀκεραιότητα τῆς Ἐκκλησίας Του, γιά τήν οἰκοδομή τῶν ἀδελφῶν μας. Αὐτή ἡ ἐργασία μᾶς ἐλευθερώνει ἀπό τήν πείνα καί τή φτώχεια στήν ὁποία μᾶς ἔριξε ἡ ἁμαρτία. Μᾶς ἐλευθερώνει μόνον ὅταν τήν κάνουμε γιά τόν Θεό καί τόν διπλανό καί ὄχι γιά τόν ἑαυτό

μας. Μέσα στην Ἐκκλησία χορταίνουμε ὅταν ταΐζουμε, πλουτίζουμε ὅταν χαρίζουμε, χαιρόμαστε ὅταν συμπονᾶμε, ἀναπαυόμαστε ὅταν ξεβουλευόμαστε, φωτιζόμαστε ὅταν φωτίζουμε καί ἀγαπιόμαστε ὅταν ἀγαπᾶμε.

Στήν ἐποχή τοῦ συμφέροντος καί τῆς μοναξιᾶς ἅς μοιραζόμαστε τήν εὐλογημένη καρποφορία τῆς Ἐκκλησίας μέ τούς ἀδελφούς μας. Ἄς ἀποδίδουμε στόν Χριστό ὅλ' αὐτά πού Τοῦ ἀνήκουν. Ἔτσι ὅλη ἡ καρποφορία, πού ἔρχεται ὡς ἀποτέλεσμα τῆς ἐργασίας μας, θά εἶναι ὁ πλοῦτος καί ἡ περιουσία πού θά πάrouμε μαζί μας στήν ἀτέρμονη δόξα τῆς αἰωνιότητος. Ἀμήν.